

5) Na podstawie otrzymanych informacji Komisja stwierdza, że metoda stosowana w Bułgarii przy pobieraniu opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej nie wykazuje jasnego związku z pojęciem kosztów bezpośrednich w rozumieniu art. 7 ust. 3 dyrektywy 2001/14/WE.

(¹) Dyrektywa 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawanie świadectw bezpieczeństwa (Dz.U. L 75, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Bruxelles (Belgia) w dniu 29 marca 2012 r. — Isera & Scaldis Sugar SA, Philippe Bedoret and Co SPRL, Jean Rigot, Mathieu Vrancken przeciwko Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB)

(Sprawa C-154/12)

(2012/C 174/27)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de première instance de Bruxelles

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Isera & Scaldis Sugar SA, Philippe Bedoret and Co SPRL, Jean Rigot, Mathieu Vrancken

Strona pozwana: Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB)

Pytanie prejudycjalne

1) Czy art. 16 rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (¹), aktualnie art. 51 rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (²), nakładając na sektor cukru-buraków cukrowych opłatę w wysokości 12 EUR/tonę cukru kwotowego, jest nieważny:

— ponieważ podstawą prawną ustanowienia tego przepisu zastosowaną przez ustawodawcę jest dawny art. 37 ust. 2 akapit trzeci traktatu WE (obecnie art. 43 ust. 2 traktatu FUE);

— ponieważ uzasadniając opłatę jako środek przeznaczony na finansowanie wydatków WOR cukru, chociaż w rzeczywistości finansuje ona dopłaty bezpośrednie lub ma na celu zachować neutralność budżetową reformy cukrowej 2006 r., ustawodawca nie przedstawia jasno

i jednoznacznie uzasadnienia dla wprowadzenia opłaty, jak wymaga się tego w art. 296 traktatu FUE (dawny art. 253 traktatu WE);

— ponieważ ze względu na to, że branża cukrowniczo-buraczana jest jedynym sektorem, na który nałożono taką opłatę wpływającą do budżetu ogólnego UE, opłatę należy uznać za dyskryminującą zarówno między plantatorami, którzy utrzymali produkcję buraków cukrowych, jak i tymi, którzy jej zaprzestali, jak też między branżą cukrowniczo-buraczaną i każdym innym sektorem rolnym lub nierolnym;

— ponieważ opłatę należy uznać za naruszającą zasadę proporcjonalności, gdyż opłata ta nie jest ani odpowiednia, ani niezbędna do finansowania wydatków WOR cukru, ani też proporcjonalna do rzeczywistych kosztów i perspektyw wydatków WOR cukru?

(¹) Dz.U. L 58, s. 1.

(²) Dz.U. L 299, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Irlandii

(Sprawa C-158/12)

(2012/C 174/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Petrova, K. Mifsud-Bonnici, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie wydając pozwoleń zgodnie z art. 6 i 8 dyrektywy 2008/1/WE (¹) lub, w stosownych przypadkach, nie rozważając ponownie oraz, jeśli to konieczne, nie uaktualniając warunków w odniesieniu do 13 istniejących w Irlandii instalacji do hodowli świń i instalacji do hodowli drobiu i nie zapewniając w ten sposób, aby te istniejące instalacje były eksploatowane zgodnie z art. 3, 7, 9, 10 i 13, art. 14 lit. a) i b) i art. 15 ust. 2 dyrektywy 2008/1/WE nie później niż w dniu 30 października 2007 r., Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 5 ust. 1 tej dyrektywy;

— obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie art. 5 ust. 1 dyrektywy 2008/1/WE państwa członkowskie powinny być zapewnić, że ich właściwe organy wydadzą pozwolenia zgodnie z art. 6 i 8 lub, w stosownych przypadkach, ponownie rozważą oraz, jeśli to konieczne, uaktualnią warunki istniejących pozwoleń nie później niż w dniu 30 października 2007 r.

Na podstawie dostępnych informacji Komisja dochodzi do wniosku, że istniejące w Irlandii instalacje do hodowli świń i instalacje do hodowli drobiu są nadal eksploatowane bez pozwoleń wydanych na podstawie dyrektywy 2008/1/WE, a zatem Komisja stwierdza, że Irlandia uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 5 ust. 1 tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz.U. L 24, s. 8).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 11 kwietnia 2012 r. — Peter Pinckney przeciwko KDG médiattech AG

(Sprawa C-170/12)

(2012/C 174/29)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Peter Pinckney

Strona pozwana: KDG médiattech AG

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w wypadku zarzutu naruszenia majątkowych praw autorskich za pomocą treści udostępnianych poprzez stronę internetową

— osoba uważająca się za poszkodowaną ma prawo wnieść powództwo odszkodowawcze do sądu każdego z państw członkowskich, na którego terytorium treść umieszczona na stronie internetowej jest lub była dostępna, w zakresie naprawienia szkody poniesionej na terytorium państwa członkowskiego tego sądu,

czy

— treść ta musi być ponadto przeznaczona dla odbiorców znajdujących się na terytorium tego państwa członkowskiego, ewentualnie czy musi występować inny łącznik?

2) Czy odpowiedź na pytanie pierwsze będzie taka sama, jeżeli zarzucane naruszenie majątkowych praw autorskich nie wynika z udostępnienia w internecie zdematerializowanej treści, lecz, jak w niniejszej sprawie, z oferty sprzedaży w sieci materialnego nośnika zawierającego tę treść?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001 L 12, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 1 lutego 2012 r. w sprawie T-291/09 Carrols Corp. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) oraz Giulio Gambettoli wniesione w dniu 11 kwietnia 2012 r. przez Carrols Corp.

(Sprawa C-171/12 P)

(2012/C 174/30)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Carrols Corp. (przedstawiciel: I. Temiño Cenicerós, adwokat)

Druza strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Giulio Gambettola

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylene wyroku Sądu z dnia 1 lutego 2012 r. w sprawie T-291/09 w całości;

— uwzględnienie w całości żądań zgłoszonych w pierwszej instancji

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie przez Sąd prawa Unii przejawiające się w naruszeniu art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾ i orzecznictwa dokonującego jego wykładni.

W zaskarżonym orzeczeniu Sąd uznał, że „jeżeli chodzi o tożsamość oznaczeń, których sprawa dotyczy, nie może ona świadczyć o złej wierze interwenienta, jeżeli brak jest innych istotnych dla sprawy elementów”.

Tymczasem w wyroku Trybunału sprawiedliwości z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie C-529/07 Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (Zb. Orz. s. I-4893) podkreślono, że „istnienie złej wiary zgłaszającego (...) należy oceniać całościowo, uwzględniając wszystkie istotne czynniki występujące w danej sprawie” Jednak Sąd niesłusznie analizuje każdy fakt indywidualnie i osobno, tracąc ogład całościowy i w sposób nieuzasadniony zwiększając ciężar dowodu spoczywający na stronie skarżącej ze szkodą dla jej prawa do skutecznej ochrony sądowej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).